

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziesiąta izba)

z dnia 30 czerwca 2016 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Organizacja czasu pracy — Dyrektywa 2003/88/WE — Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego — Nauczyciele — Urlop dla poratowania zdrowia — Coroczny urlop wypoczynkowy pokrywający się z urlopem dla poratowania zdrowia — Prawo do skorzystania z corocznego urlopu wypoczynkowego w innym terminie

W sprawie C-178/15

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu; X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (Polska) postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2015 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 20 kwietnia 2015 r., w postępowaniu:

Alicja Sobczyszyn

przeciwko

Szkole Podstawowej w Rzeplinie,

TRYBUNAŁ (dziesiąta izba),

w składzie: F. Biltgen, prezes izby, E. Levits (sprawozdawca) i M. Berger, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu polskiego przez B. Majczynę, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez K. Herbout-Borcza oraz M. van Beeka, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: polski.

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 4, s. 381).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Alicją Sobczyszyn a Szkołą Podstawową w Rzeplinie (Polska), jej pracodawcą, w przedmiocie wniosku A. Sobczyszyn o udzielenie jej corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego za rok, w którym skorzystała ona z prawa do urlopu dla poratowania zdrowia.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Artykuł 1 dyrektywy 2003/88, zatytułowany „Cel i zakres”, przewiduje:
 - „1. Niniejsza dyrektywa ustala minimalne wymagania w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w odniesieniu do organizacji czasu pracy.
 2. Niniejszą dyrektywę stosuje się do:
 - a) minimalnych okresów [...] corocznego urlopu wypoczynkowego [...] [...]”.
- 4 Artykuł 7 tej dyrektywy, zatytułowany „Urlop [coroczny]”, stanowi:
 - „1. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by każdy pracownik był uprawniony do corocznego płatnego urlopu w wymiarze co najmniej czterech tygodni, zgodnie z warunkami uprawniającymi i przyznającymi mu taki urlop, przewidzianymi w ustawodawstwie krajowym lub w praktyce krajowej.
 2. Minimalny okres corocznego płatnego urlopu nie może być zastąpiony wypłatą ekwiwalentu pieniężnego, z wyjątkiem przypadku gdy stosunek pracy ulega rozwiązaniu”.
- 5 Artykuł 17 dyrektywy 2003/88 przewiduje, że państwa członkowskie mogą stosować odstępstwa od niektórych przepisów dyrektywy. Nie dopuszcza się żadnego odstępstwa od uregulowania art. 7 wspomnianej dyrektywy.

Prawo polskie

- 6 Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta nauczyciela (Dz.U. z 2014 r., poz. 191 i 1198) (zwana dalej „Kartą nauczyciela”) jest ustawą szczególną, regulującą prawa i obowiązki nauczycieli. Kodeks pracy, wprowadzony ustawą z dnia 26 czerwca 1974 r. (Dz.U. z 1974 r., nr 24, poz. 141, ze zmianami), stosuje się do nauczycieli jedynie pomocniczo.
- 7 Artykuł 64 Karty nauczyciela ma następujące brzmienie:
 - „1. Nauczycielowi zatrudnionemu w szkole, w której organizacji pracy przewidziano ferie letnie i zimowe, przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze odpowiadającym okresowi ferii i w czasie ich trwania.

[...]

3. Nauczycielom zatrudnionym w szkołach, w których nie są przewidziane ferie szkolne, przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 35 dni roboczych w czasie ustalonym w planie urlopów.

[...]

5a. Nauczyciel zatrudniony w szkole, w której nie są przewidziane ferie szkolne, w przypadku nawiązania lub ustania stosunku pracy w trakcie roku kalendarzowego, ma prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze proporcjonalnym do okresu przepracowanego, zgodnie z odrębnymi przepisami”.

8 Artykuł 73 Karty nauczyciela stanowi:

„1. Nauczycielowi zatrudnionemu w pełnym wymiarze zajęć na czas nieokreślony, po przepracowaniu co najmniej 7 lat w szkole, dyrektor szkoły udziela urlopu dla poratowania zdrowia, w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo roku [...].

[...]

5. Nauczyciel w okresie przebywania na urlopie dla poratowania zdrowia zachowuje prawo do comiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat oraz prawo do innych świadczeń pracowniczych, w tym dodatków socjalnych, o których mowa w art. 54.

6. Dyrektor szkoły, nie później niż w terminie 2 tygodni przed zakończeniem urlopu dla poratowania zdrowia, wydaje nauczycielowi skierowanie na badanie kontrolne w celu stwierdzenia braku przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku.

[...]

8. Nauczycielowi można udzielić kolejnego urlopu dla poratowania zdrowia nie wcześniej niż po upływie roku od dnia zakończenia poprzedniego urlopu dla poratowania zdrowia. Łączny wymiar urlopu dla poratowania zdrowia nauczyciela w okresie całego zatrudnienia nie może przekraczać 3 lat.

[...]

10. O potrzebie udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia, w celu przeprowadzenia zalecanego leczenia, orzeka lekarz ubezpieczenia zdrowotnego leczący nauczyciela. Od orzeczenia, o którym mowa w zdaniu pierwszym, przysługuje odwołanie do organu odwoławczego określonego w przepisach wydanych na podstawie ust. 11 oraz w trybie określonym w tych przepisach. [...]”.

9 Artykuł 14 Kodeksu pracy zawarty jest w rozdziale II, zatytułowanym „Podstawowe przepisy prawa pracy”. Artykuł ten stanowi:

„Pracownik ma prawo do wypoczynku, który zapewniają przepisy o czasie pracy, dniach wolnych od pracy oraz o urloпах wypoczynkowych”.

10 Artykuł 152 § 1 tego kodeksu ma następujące brzmienie:

„Pracownikowi przysługuje prawo do corocznego, nieprzerwanego, płatnego urlopu wypoczynkowego, zwanego dalej »urlopem«”.

11 Artykuł 165 rzeczzonego kodeksu przewiduje:

„Jeżeli pracownik nie może rozpocząć urlopu w ustalonym terminie z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy, a w szczególności z powodu:

- 1) czasowej niezdolności do pracy wskutek choroby,
- 2) odosobnienia w związku z chorobą zakaźną,
- 3) powołania na ćwiczenia wojskowe albo na przeszkolenie wojskowe na czas do 3 miesięcy,
- 4) urlopu macierzyńskiego,

pracodawca jest obowiązany przesunąć urlop na termin późniejszy”.

12 Zgodnie z art. 166 Kodeksu pracy:

„Część urlopu niewykorzystaną z powodu:

- 1) czasowej niezdolności do pracy wskutek choroby,
- 2) odosobnienia w związku z chorobą zakaźną,
- 3) odbywania ćwiczeń wojskowych albo przeszkolenia wojskowego przez czas do 3 miesięcy,
- 4) urlopu macierzyńskiego,

pracodawca jest obowiązany udzielić w terminie późniejszym”.

Spór w postępowaniu głównym i pytanie prejudycjalne

13 Począwszy od roku 2008 A. Sobczyszyn jest zatrudniona w charakterze nauczyciela przez Szkołę Podstawową w Rzeplinie.

14 W dniu 1 stycznia 2011 r. A. Sobczyszyn nabyła prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 35 dni na podstawie art. 64 ust. 3 Karty nauczyciela. W okresie od 28 marca do 18 listopada 2011 r. przebywała zgodnie z art. 73 Karty nauczyciela na udzielonym jej przez pracodawcę urlopie dla poratowania zdrowia, w związku z leczeniem zaleconym przez lekarza.

15 W dniu 27 kwietnia 2012 r. A. Sobczyszyn zwróciła się do pracodawcy o udzielenie jej urlopu wypoczynkowego przysługującego jej za rok 2011, którego nie wykorzystała z uwagi na urlop dla poratowania zdrowia. Pracodawca odmówił udzielenia tego urlopu, uzasadniając to w ten sposób, że skoro plan urlopów na rok 2011 przewidywał skorzystanie przez A. Sobczyszyn z corocznego urlopu wypoczynkowego w okresie od 1 do 31 lipca 2011 r., jej prawo do urlopu wypoczynkowego zostało pochłonięte przez przypadający na ten sam okres urlop dla poratowania zdrowia.

16 Sąd odsyłający, orzekający w przedmiocie powództwa A. Sobczyszyn, ma wątpliwości, jeśli chodzi o zgodność przepisów prawa krajowego regulujących prawo nauczycieli do corocznego urlopu wypoczynkowego z art. 7 dyrektywy 2003/88. W kwestii tej sąd odsyłający wskazuje, że Trybunał nie miał jeszcze sposobności dokonać wykładni rzeczzonego przepisu prawa Unii w sytuacji, w której okres corocznego urlopu wypoczynkowego pokrywa się z okresem przewidzianego w prawie polskim urlopu dla poratowania zdrowia.

- 17 W tej sytuacji Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (Polska) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 7 dyrektywy 2003/88, zgodnie z którym państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by każdy pracownik był uprawniony do corocznego płatnego urlopu w wymiarze co najmniej 4 tygodni, zgodnie z warunkami uprawniającymi i przyznającymi taki urlop, przewidzianymi w ustawodawstwie krajowym lub i w praktyce krajowej, należy interpretować w ten sposób, że nauczyciel, który korzystał z urlopu dla poratowania zdrowia przewidzianego w ustawie Karta nauczyciela, nabywa również prawo do urlopu wypoczynkowego przewidzianego w przepisach ogólnych prawa pracy w roku, w którym zrealizował prawo do urlopu dla poratowania zdrowia?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 18 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 7 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, takim jak stanowiące przedmiot sporu w postępowaniu głównym, które zezwalają na to, by pracownikowi, który skorzystał z przyznanego mu zgodnie z prawem krajowym urlopu dla poratowania zdrowia w okresie corocznego urlopu wypoczynkowego, ustalonego w planie urlopów zatrudniającego go przedsiębiorstwa, można było – po zakończeniu urlopu dla poratowania zdrowia – odmówić prawa do skorzystania z corocznego urlopu wypoczynkowego w późniejszym terminie.
- 19 W tym względzie należy po pierwsze przypomnieć, że z samego brzmienia art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 – przepisu, od którego ta dyrektywa nie dopuszcza odstępstw – wynika, że każdy pracownik jest uprawniony do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej czterech tygodni. Prawo do skorzystania z corocznego płatnego urlopu przez każdego pracownika należy postrzegać jako zasadę prawa socjalnego Unii Europejskiej o szczególnej wadze, której wdrażanie przez właściwe organy krajowe może być dokonywane tylko w granicach wyraźnie określonych w samej dyrektywie (wyrok z dnia 10 września 2009 r., Vicente Pereda, C-277/08, EU:C:2009:542, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 20 Po drugie, należy zauważyć, że prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego, jako zasada prawa socjalnego Unii, nie tylko ma szczególną wagę, lecz zostało także uznane w sposób wyraźny w art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, która stosownie do art. 6 ust. 1 TUE posiada tę samą moc prawną co traktaty (wyroki: z dnia 22 listopada 2011 r., KHS, C-214/10, EU:C:2011:761, pkt 37; i z dnia 3 maja 2012 r., Neidel, C-337/10, EU:C:2012:263, pkt 40).
- 21 Po trzecie, prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego nie może być poddawane wykładni zawężającej (zob. wyrok z dnia 22 kwietnia 2010 r., Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols, C-486/08, EU:C:2010:215, pkt 29).
- 22 Ponadto Trybunał orzekł, że art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 zasadniczo nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu ustanawiającemu szczegółowe zasady wykonywania prawa do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego wyraźnie przyznanego przez tę dyrektywę, obejmującego nawet utratę tego prawa po upływie okresu rozliczeniowego, pod warunkiem jednak, że pracownik, który utracił prawo do corocznego płatnego urlopu, miał rzeczywistą możliwość skorzystania z tego prawa (wyrok z dnia 10 września 2009 r., Vicente Pereda, C-277/08, EU:C:2009:542, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika również, że prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego ma na celu umożliwienie pracownikowi odpoczynku oraz zapewnienie mu okresu wytchnienia i wolnego czasu (wyrok z dnia 20 stycznia 2009 r., Schultz-Hoff i in., C-350/06 i C-520/06, EU:C:2009:18, pkt 25).

- 24 Trybunał wywiódł stąd, że w wypadku zbiegu okresów urlopu corocznego i zwolnienia chorobowego art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym przewidującym wygaśnięcie prawa do corocznego płatnego urlopu wraz z upływem okresu rozliczeniowego lub okresu dozwolonego przeniesienia ustalonego przez prawo krajowe, jeśli pracownik przebywał na zwolnieniu chorobowym przez cały okres rozliczeniowy, bądź jego część i z tego względu nie miał rzeczywistej możliwości, by skorzystać z przysługującego mu prawa do corocznego płatnego urlopu (zob. w szczególności wyroki: z dnia 20 stycznia 2009 r., Schultz-Hoff i in., C-350/06 i C-520/06, EU:C:2009:18, pkt 49; a także z dnia 10 września 2009 r., Vicente Pereda, C-277/08, EU:C:2009:542, pkt 19).
- 25 Trybunał uznał bowiem, że cel prawa do corocznego płatnego urlopu, którym jest umożliwienie pracownikowi odpoczynku oraz zapewnienie mu okresu wytchnienia i wolnego czasu, różni się w tym względzie od celu prawa do zwolnienia chorobowego, które udzielane jest pracownikowi w celu umożliwienia mu powrotu do zdrowia po przebytej chorobie (wyrok z dnia 21 czerwca 2012 r., ANGED, C-78/11, EU:C:2012:372, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Mając na uwadze odmienne cele nieobecności w pracy rzeczonych dwóch typów, Trybunał orzekł, iż pracownikowi, który przebywa na zwolnieniu chorobowym w czasie wcześniej wyznaczonego terminu urlopu, przysługuje, na jego wniosek i w celu umożliwienia mu rzeczywistego skorzystania z przysługującego mu corocznego urlopu, prawo do wykorzystania tego urlopu w terminie innym niż termin pokrywający się ze zwolnieniem chorobowym (zob. wyroki: z dnia 10 września 2009 r., Vicente Pereda, C-277/08, EU:C:2009:542, pkt 22; z dnia 21 czerwca 2012 r., ANGED, C-78/11, EU:C:2012:372, pkt 20).
- 27 To w świetle powyższych rozważań, które można w pełni odnieść do sytuacji stanowiącej przedmiot sprawy w postępowaniu głównym, w której urlop dla poratowania zdrowia pokrywa się z okresem wcześniej uzgodnionego corocznego urlopu, należy ustalić, czy w świetle ewentualnie odmiennych celów nieobecności w pracy obydwu typów owo pokrywanie się może stanowić przeszkodę w skorzystaniu w późniejszym terminie z corocznego urlopu wypoczynkowego, do którego pracownik nabył prawo.
- 28 W tym kontekście należy przypomnieć, że o ile ostatecznie to do sądu krajowego, który jako jedyny jest właściwy do dokonywania wykładni prawa krajowego, należy rozstrzygnięcie, czy cel urlopu dla poratowania zdrowia różni się od celu corocznego urlopu wypoczynkowego zdefiniowanego w art. 7 dyrektywy 2003/88 zgodnie z wykładnią Trybunału, o tyle tenże Trybunał, udzielając sądowi krajowemu odpowiedzi użytecznej na potrzeby rozstrzygnięcia zawisłego przed nim sporu, może w tym celu udzielić wskazówek w oparciu o całokształt elementów przedstawionych przez sąd krajowy, w szczególności w ramach uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.
- 29 Jeżeli chodzi o cel urlopu dla poratowania zdrowia, takiego jak przewidziany w prawie polskim, należy przypomnieć, że art. 73 ust. 1 Karty nauczyciela stanowi, iż urlopu tego udziela się „w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia”, w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo roku. Zgodnie z jej art. 73 ust. 10 o „potrzebie udzielenia nauczycielowi urlopu dla poratowania zdrowia, w celu przeprowadzenia zalecanego leczenia”, orzeka lekarz ubezpieczenia zdrowotnego leczący nauczyciela. Ponadto art. 73 ust. 6 Karty nauczyciela przewiduje, że dwa tygodnie przed zakończeniem rzeczonych urlopu dla poratowania zdrowia nauczyciel powinien zgłosić się na badanie kontrolne w celu stwierdzenia braku przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku.
- 30 Jak stwierdził sam sąd odsyłający we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, elementy przywołane w powyższym punkcie niniejszego wyroku mogą uzasadnić stanowisko, że sporny urlop dla poratowania zdrowia ma na celu poprawę stanu zdrowia pracowników, którym został zalecony i –

w przeciwieństwie do corocznego urlopu wypoczynkowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 – nie służy zapewnieniu tym pracownikom okresu wytchnienia i wolnego czasu, skoro powinni oni poddać się leczeniu zaleconemu przez lekarza.

- 31 To w świetle powyższych wskazówek oraz całokształtu elementów regulujących na poziomie prawa krajowego przyznawanie urlopu dla poratowania zdrowia sąd odsyłający musi dokonać oceny, czy cel rzeczony urlopu różni się od celu corocznego urlopu wypoczynkowego zdefiniowanego w art. 7 dyrektywy 2003/88 zgodnie z wykładnią Trybunału.
- 32 W sytuacji, w której sąd odsyłający miałby dojść do wniosku, że taka różnica zachodzi, uregulowanie krajowe powinno przewidywać obowiązek przyznania przez pracodawcę zainteresowanemu pracownikowi corocznego urlopu w innym terminie zaproponowanym przez pracownika, który to termin w danym wypadku będzie zgodny z nadrzędnymi interesami pracodawcy, nie wykluczając a priori możliwości, że termin ten może znaleźć się poza okresem rozliczeniowym dla danego urlopu corocznego (zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2009 r., Vicente Pereda, C-277/08, EU:C:2009:542, pkt 22, 23).
- 33 Jak bowiem wynika z orzecznictwa Trybunału, choć pozytywne oddziaływanie corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego na bezpieczeństwo i zdrowie pracownika wywiera w pełni skutek, gdy jest on wykorzystany w roku, w którym jest on przewidziany, tj. w roku bieżącym, w tym względzie czas wypoczynku nie traci swego znaczenia, gdy jest wykorzystany w trakcie roku następnego (zob. wyroki: z dnia 6 kwietnia 2006 r., Federatie Nederlandse Vakbeweging, C-124/05, EU:C:2006:244, pkt 30; z dnia 20 stycznia 2009 r., Schultz-Hoff i in., C-350/06 i C-520/06, EU:C:2009:18, pkt 30).
- 34 W świetle całokształtu powyższych rozważań, na przedstawione pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, takim jak stanowiące przedmiot sporu w postępowaniu głównym, które zezwalają na to, by pracownikowi, który skorzystał z przyznanego mu zgodnie z prawem krajowym urlopu dla poratowania zdrowia w okresie corocznego urlopu wypoczynkowego, ustalonego w planie urlopów zatrudniającego go przedsiębiorstwa, można było – po zakończeniu urlopu dla poratowania zdrowia – odmówić prawa do skorzystania z corocznego urlopu wypoczynkowego w późniejszym terminie, pod warunkiem, że cel urlopu dla poratowania zdrowia różni się od celu corocznego płatnego urlopu, co powinien ocenić sąd krajowy.

W przedmiocie kosztów

- 35 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziesiąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, takim jak stanowiące przedmiot sporu w postępowaniu głównym, które zezwalają na to, by pracownikowi, który skorzystał z przyznanego mu zgodnie z prawem krajowym urlopu dla poratowania zdrowia w okresie corocznego urlopu wypoczynkowego, ustalonego w planie urlopów zatrudniającego go przedsiębiorstwa, można było – po zakończeniu urlopu dla poratowania zdrowia – odmówić prawa do skorzystania z corocznego urlopu wypoczynkowego w późniejszym terminie, pod warunkiem, że cel urlopu dla poratowania zdrowia różni się od celu corocznego płatnego urlopu, co powinien ocenić sąd krajowy.

Podpisy